

L'ORATJOL

Un relat de: [quimiracle](#)

L'oratjol l'acarona tot el cos molt millor que les mans del més tendre dels seus amants. Damunt seu, quan aparta els rinxols que juganers li tapen la vista, entrelluca els núvols. lents i indolents, que vagaregen per l'espai de cel lliure entre els arbres de fresca ombra. Res no pertorba la lasitud del moment viscut a plaer. La xafogor de la tarda s'apaivaga amb l'airet i el gintònic que té just a la tauleta. L'hamaca es balanceja rítmicament i ella és plenament feliç. Cap pensament ni patiment remou el pas del temps que s'esmicola com sorra fins l'hora que la cridin per sopar.

Tanmateix, un lleu malestar cada cop més insistent fa que no s'acabi de trobar del tot a gust en el seu dolç relax. És una nosa al paradís. Xarrupa un altre glop de gintònic sabent que el líquid no farà res més que agreujar-li la pressió que sent al baix ventre, però ho fa i es deixondeix de nou amb el vaivé de l'hamaca. Ara el cel és clar. Sense núvols. Només interfereix la perfecció del moment la petita opressió que sent incòmoda. Fa un badall, en fa un altre i ja no s'ho rumia més. Ddeixant-se anar sent el degoteig caient a terra després de recórrer-li les cuixes i les calcetes del biquini humitejades. Alleugerida, es remou, canvia de posició i mentre esbossa un altre badallet sent l'oratjol sec que, com un bàlsam miraculós, la retornarà al mandrós benestar de cada tarda d'estiu.